

[Steen Folke.]

visse sektorer i offentlig regie, og jeg er ikke i tvivl om, at det ville være praktisk at overføre denne sektor til offentlig regie. Ikke fordi det havde noget som helst med socialisme at gøre, men fordi det simpelt hen var en fornuftig foranstaltning, der gav større mulighed for at lægge vægt på det forebyggende og opsøgende arbejde, som er det helt afgørende, hvis man skal gøre noget ved tandsundheden. Men det er noget ganske andet end det, dette lovforslag handler om.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg vil gerne sige tak for en almindelig velvillig behandling af lovforslaget. Selv om flere ordførere har været inde på, at dette jo er ingenting, så er det dog et skridt på vejen. Vi har lov til at tage skridtene hen ad vejen, og vi behøver ikke alle sammen bare vente på, at vi skal have en større debat om vores tandsundhedssituation, men foretage de justeringer, som er rimelige og rigtige, og, som det blev påpeget, er nødvendige på grund af en gammel lov.

Må jeg sige til hr. Ejler Koch, at med hensyn til uddannelsen af laboratorietechnikere, tandteknikere, hvor man peger på, at tandlæger før 1965 vel ikke var egnede, er det noget, jeg er parat til at se på i udvalget.

Når det drejer sig om assistenttiden, som flere ordførere har været inde på, må jeg sige, at det er vores vurdering, at denne 1-årige assistentvirksomhed hos en praktiserende tandlæge ikke har den værdi, man til lægger den. Lovforslaget betyder, at tandlægehøjskolen med de 5 års uddannelse har det fulde ansvar for, at tandlægen, når han eller hun kommer ud derfra, har den uddannelse, som betinger og berettiger til at få en tandlægepraksis. Men det er jeg selvfølgelig parat til også at drøfte nærmere.

Må jeg sige, at jeg nok har været lidt for optimistisk, når jeg i min fremsættelsestale sagde, at vi skulle drøfte tandsundhedssituationen i almindelighed. Der tænker man jo ikke altid på, at der bare er 5 minutter for hver ordfører. Det er da klart, at den betænkning, som er kommet, og som bl. a. fru Ritta Ahm nævnte også skulle kommenteres af praktiserende tandlæger og selvfølgelig også af andre, på et senere tidspunkt må

danne basis for en debat om, hvad vi vil, og hvor vi vil hen.

Dermed er jeg inde på de bemærkninger, som hr. Ejler Koch fremsatte om vores målsætning, vores prioritering. Og lad mig sige, hvis jeg ganske kort skal sammenfatte vores, eller rettere sagt min, og dermed mener jeg også mit partis målsætning på dette område, at det må simpelt hen være modellen fra børnetandplejen ført over i de voksnes tandpleje, således at vi derigennem får en fuldstændig tandpleje for befolkningen i almindelighed.

Her kan jeg hverken være uenig med hr. Kaj Hansen, fru Kristine Heltberg eller med hr. Steen Folke eller andre i, at det er en urimelig situation, vi har, at mens vi, når det drejer sig om almindelig sygdomsbehandling på hospitaler, både på specialhospitaler og almindelige hospitaler, kan få alting, så er situationen på tandsundhedsområdet sådan, at har du penge, kan du få, og har du ingen, kan du gå. Det er for mig at se i et samfund som Danmark, der har sat sundhed og sygdomsbehandling så højt, i og for sig noget af en fejlrettet indstilling, vi har i dag, og dér kan jeg ikke være spor uenig i de bemærkninger, der er faldet. Det er også vores mål, at tandbehandling, sygdomsbehandling af tænder, må rangere lige så højt som sygdomsbehandling af alle andre sygdomme.

Med hensyn til bemærkningen fra hr. Ejler Koch om forsøg vedrørende det offentlige og det private vil jeg sige: lad os se på det i udvalget, lad os se, hvilke praktiske muligheder der måtte være.

Til fru Anna Dorith Skriver, der sagde, at dette lovforslag ikke var forud, men skulle justere det, der i og for sig var sket, og at man dermed ikke bevægede sig særlig langt, må jeg sige, at det heller ikke skal undlade at tage hensyn til det, der skal ske i fremtiden. Jeg tror nok, at dette lovforslag med det indhold, det har, også tager hensyn til det, som fremtiden indebærer, og det er i høj grad det, det drejer sig om.

Hr. Erlendssons bemærkning om specialtandlæger forstod jeg faktisk ikke. Hvis jeg har hørt rigtigt, sagde hr. Erlendsson, at hvis bare en tandlæge havde været beskæftiget på en skoletandklinik, så kunne han ned sætte sig som speciallæge i børnetand-